

La mecànica de l'aigua.

Silvana Vogt.

Andreu Loncà / Blog La tria

Mecànica de l'aigua de Silvana Vogh, opera prima d'una autora argentina que escriu en català, és una novel·la bellament escrita que, al meu entendre, presenta tres grans valors: el primer és un homenatge sentit, sincer i creïble a l'editor Isidor Cònsul, editor que morí prematurament – si no és que la mort sempre és prematura per a una societat que ni la pensa ni la vol veure- amb el qual els escriptors de les terres de Lleida hi tenim un enorme deute : ell va editar amb aura de normalitat escriptors que altrament sempre tindrien l'estigma de ser provincials, *o lleidatans*. Com a editor fou un rumiador de llibres, eficaç col·laborador de les trobades d'escriptors. Fou un home que es féu a si mateix. La novel·la dóna moltes escenes vívides sobre el seu tarannà, sobre la seua manera de teixir complicitats, i de viure.

El segon és la sinceritat càlida amb què escriu. L'autora ha triat el camí més dret cap a la vida i cap a les veritats, sabent que “paga més la pena ser el tema de la columna i no pas la columnista. Ser la musa i no la cronista.”

La tercera és com explica el camí que comença al *corralito financiero* de l'Argentina, que trenca la vida de la protagonista, i la duu a un viatge cap a Barcelona. Una part important de la novel·la és aquesta experiència adaptativa a un nou entorn nacional, cosa que escriu amb una gran solta poètica i un gust per pensar dellà dels eufemismes.

Es tracta, però, d'una primera novel·la en què la víscera és més potent que la tècnica. Els lectors d'ara tendeixen a pensar en termes de continuïtat: escriurà una nova novel·la Silvana Vogt?

La frescor expressiva de les escenes en què evoca l'editor Eliseu Mussol; la gràcia amb què mostra la distància vers els seus orígens- exactament a l'inrevés de l'editor-; la capacitat de contar sense altres filtres que la literatura- un gos de nom kantiano, per exemple ; la mirada cap al present; la distància davant dels models de moda – els escriptors que volen ser com Cortázar-; la voluntat de no amagar les amargors d'una malaltia atroç... situen l'autora en una posició privilegiada com a narradora. Són poques les que poden escriure com ella. Només cal una mica més de tècnica, potser, per encarar una nova novel·la que commogui de manera semblant a la primera.